

Predikatie over Matthéüs 15 vers 28
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
Vrije Oud Gereformeerde Gemeente
Aalburg – 13 november 2011

Schriftlezing Matthéüs 15 vers 21 t/m 28

21 En Jezus vandaar gaande, vertrok naar de delen van Tyrus en Sidon.

22 En zie, een Kananése vrouw uit die landpalen komende, riep tot Hem, zeggende: Heere, Gij Zone Davids, ontferm U mijner; mijn dochter is deerlijk van den duivel bezeten.

23 Doch Hij antwoordde haar niet een woord. En Zijn discipelen tot Hem komende, baden Hem, zeggende: Laat haar van U, want zij roept ons na.

24 Maar Hij antwoordende zeide: Ik ben niet gezonden dan tot de verloren schapen van het huis Israëls.

25 En zij kwam en aanbad Hem, zeggende: Heere, help mij!

26 Doch Hij antwoordde en zeide: Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen en den hondkens voor te werpen.

27 En zij zeide: Ja Heere; doch de hondkens eten ook van de brodskens die er vallen van de tafel hunner heren.

28 Toen antwoordde Jezus en zeide tot haar: O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt. En haar dochter werd gezond van diezelfde ure.

Votum.

Gebed.

Zingen Psalm 40 : 1 en 6.

Met de hulpe des Heeren en onder de inwachting van God de Heilige Geest, wensen wij in deze morgen met u te spreken over de ontmoeting tussen de Heere Jezus en de Kananese vrouw, dan wel met nadruk dat 28^e vers:

Toen antwoordde Jezus en zeide tot haar: O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt. En haar dochter werd gezond van diezelfde ure.

Om naar aanleiding van deze tekstwoorden en dit Schriftgedeelte met elkaar stil te staan bij drie gedachten.

- 1^e. Een zwijgende Jezus.
- 2^e. Een afwijzende Jezus.
- 3^e. Een belonende Jezus.

Gemeente, deze geschiedenis, waarin het gaat over het wonder voor die Kananese vrouw, heeft een grote verrassing in zich. Er gebeurt in deze geschiedenis iets waar niet op te rekenen viel. In deze geschiedenis is het de Heere Jezus namelijk Die het betoont dat Hij oog en oor had en heeft voor arme heidenen, voor heidenvolken die met de ware God geen gemeenschap hadden, die niet tot het verbond van God waren getrokken, die niet met de Verbondsgod van doen hadden gekregen in d'r leven. Heidenvolken die de Heere had voort laten gaan naar het boze hart van zichzelf, die de Heere had laten leven bij Hem vandaan, buiten de erve van het verbond. De Heere betoont hier dat dat wonder gaat waar worden, dat het Evangelie en de genade Gods in Christus verder reikt dan de landsgrenzen van Israël alleen. Hier een Kananese vrouw. En tot op de dag van vandaag, tot in Nederland toe, dat Woord van God is door gekomen vanwege dat beschikken Gods. Dat Woord van Hem is hier zelfs op deze plaats verkondigd geworden, opdat doden horen zouden de stem van de levende God, opdat een volk dat in duisternis wandelt het licht zou zien wat er is in de Zonne der gerechtigheid, in Christus alleen.

Deze geschiedenis is een grote verrassing. Ja, een grote verrassing. En toch ook weer niet. Want het is toch Simeon al geweest die, toen die kleine Baby, die Christus in de armen van zijn moeder in de tempel werd in gedragen, dat Kind van haar overnam en het in zijn armen wiegde, en onder andere zei... Het staat in Lukas 2 vers 32, dat hij zo zei: "Een licht tot verlichting der heidenen". Dat had Simeon al gewaagd, dat Hij gekomen is tot het Zijne, ja, maar dat de Zijnen Hem niet hebben aangenomen. Dat moet je maar eens lezen in Matthéüs 15, dat eerste gedeelte. Dat die Schriftgeleerden en die farizeeën met Hem gaan twisten, twistgesprekken gaan voeren, Hem van alles gaan afvragen, en uiteindelijk, met al hun getwist en met al hun afvragen, het genade-aanbod buiten de deur van hun leven weten te houden. Met al hun spreken zijn ze mensen die niet willen zwijgen onder God, om niet alleen veroordeeld te worden, maar ook genade te ontvangen van de levende God. Nee, ze houden Hem buiten hun leven. Hij is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Ze twistten en ze ergerden zich. En wat staat er dan in vers 21? "En Jezus van daar gaande". Gaande. Hij is daar geweest. Hij heeft Zijn genadewoord gesproken. Hij heeft die farizeeërs en Schriftgeleerden niet afgewezen. Hij heeft

niet tegen ze gezegd: “Het is voor jullie niet”. Nee, het was zelfs voor hen wel. want ze behoorden tot dat verkoren volk van Israël. Maar ze hebben zelf getoond in hun woorden en daden: “Voor ons is het niet, want we willen het niet”. En de Heere heeft veel ten koste gelegd aan die zielen van die farizeeërs en Schriftgeleerden. Hij is lankmoedig over ze geweest. Dat Goddelijke geduld is opgerekt en opgerekt. Maar het heeft een einde genomen.

Zul je daar goed om denken?! Zul je daar heel goed om denken, dat wij mensen zijn die niet zomaar en niet goedkoop onder de genadebediening verkeren! Dat het niet om het even is of je nu hier zit of buiten zit. Nee, je bent hier op een plek die getekend is door de Heere Zelf, want het is God geweest Die dat Woord van Hem hier heeft neergelegd. Zoals er gelukkig in ons land nog meer plekken zijn waar dat Woord op de kansel ligt, en waar dat Woord bediend wordt, in alle gebrek en in alle tekort. Maar de Heere houdt bemoeienis met u, met jou, met mij. De Heere komt tot ons in Zijn lankmoedigheid.

En nu wou ik je eens wat vragen. Misschien ben je al veertig jaar, of vijftig, of misschien pas vijftien. Tegen gestaan! Tegen gestaan! Of is het wonder in uw leven al gebeurd? Ben je nog altijd dezelfde gebleven? Is dat wonder van de vernieuwing, door de kracht van Gods Heilige Geest, in je leven nu al gebeurd? Ben je dezelfde gebleven? Want wie dezelfde gebleven is onder de bediening van het Woord, is niet anders dan een farizeeër en een Schriftgeleerde. Dan ben je een mens die met al zijn doen en laten maar één ding bereikt, en dat is die Christus met Zijn genadige arbeid buiten je leven te houden en voort te gaan naar het goeddenken van je eigen hart. Zomaar door te leven in de dingen waarin je je vermaakt en in verheugt.

De Heere Jezus heeft heel veel aan ze ten koste gelegd, en het heeft een einde genomen.

Zul je er om denken dat het aanbod van de Goddelijke genade niet eeuwig zal klinken?! Niet eeuwig! Nee, zeg je, dat klopt, als ik natuurlijk sterf, dan is het voorbij. Ja, dan helemaal. Dat is waar. Maar het kan ook aan deze kant van het graf al. Goed om denken, dat voorbeeld dat er genoemd wordt van de farao. Dat die farao telkens zijn hart verhardde. En dat er op een gegeven ogenblik staat: “En de Heere verhardde farao’s hart”.

Zul je er goed om denken, mensen, dat het er op aankomt hoe je onder dat Woord verkeert en wat dat Woord bij je uitwerkt. Het is niet om het even om in de kerk te zijn.

En de Heere Jezus heeft ze verlaten. En als Hij iemand verlaat, dan laat Hij die persoon. Waarin? Die laat Hij in zijn verderf. Die laat Hij in de boze overwegingen van eigen hart.

Farizeeërs, dat waren wetsgeleerden. Jazeker, farizeeërs, die heb je in onze dagen trouwens nog steeds. Maar weet je, Schriftgeleerden zijn eigenlijk nog erger, want die kunnen d'r boze leven nog gronden op teksten ook. Die weten ze uit het Woord precies aan te wijzen. En misschien ben je wel een farizeeër. Dat denk ik trouwens wel, want ik ben het ook. Wij zijn het allemaal, farizeeërs. Want wat gebeurt er met je als het Woord van genade en vergeving tot je komt? "Ik kan mij niet bekeren. Dat staat toch in het Woord! Als ik niet verkoren ben, dan zal ik ook niet zalig worden. Hoe kan ik nu dat Woord geloven? Want er staat toch: "Niemand kan het aannemen, tenzij het hem gegeven wordt"". Al die dingen, weet u wel. Al die dingen. Maar nu deze vraag. Want dat is het punt geweest met die farizeeërs en die Schriftgeleerden. Die bleven recht overeind staan. Maar ben je nu onder de bediening van het Woord weleens een keer van je hoge plaats af gebracht en door de knieën gedrukt, naar beneden gehaald, in het stof van de verootmoediging neer gelegd? Ben je weleens een keertje onder gegaan? En onder gaan betekent: onder God terecht komen. Dat je het met Hem eens werd. "U doet wat goed is in Uw ogen, en wat U doet dat is ook goed". Ben je het daar al mee eens geworden, mensen? Met het Goddelijk oordeel over je leven. Daar was die heidin, die Kananese vrouw het mee eens. Dat is zo opmerkelijk. Dat mens heeft het allemaal aanbeden en goedgekeurd. En die farizeeërs, voor wie het nu was, die hielden het buiten de deur van hun leven. En deze Kananese vrouw, voor wie het nu niet was, die heeft het in mogen drinken door de werking van Gods Heilige Geest.

Ja, die farizeeërs en die Schriftgeleerden met hun eigen inzichten, de Heere Jezus zegt tegen Zijn discipelen over hen in het 14^e vers: "Laat hen varen. Laat ze maar gaan. Ze zijn blinde leidslieden der blinden". Moedwillig hebben ze tegen gestaan. Ze hebben gefit op dat Evangeliewoord. En dan staat er in Handelingen 13, dat het de Heere is Die de kandelaar van zijn plaats weert. Ben je er ook weleens een keertje bang voor geweest in je leven? Dat je zegt: "Hoe lang zal het nog duren dat we het Woord van recht en genade mogen horen? Dat we een reformatorische prediking mogen beluisteren". Zoals de Heere die ook in ons land heeft neer gelegd in de dagen der Reformatie. Ben je er weleens een keer beducht voor dat de Heere nog eens wijken zal? Waarom? "Ja, omdat de burenen het zo slecht doen, en omdat mijn ouders in de wereld leven, en dat mijn kinderen maar door gaan in de zonde". Of is het al eens een

keer geworden dat de vinger naar jezelf moest gaan? “Omdat ik, omdat ik tegen gestaan heb onder dat Woord van God. Omdat ik niet gebogen heb onder die genadebediening des Heeren”. Ben je er al eens achter gekomen, net zo’n moedwillige tegenstander van het Woord van God te zijn als die farizeeërs en Schriftgeleerden waren? Want is even een les!

En als Christus Zich terug trekt... Die farizeeërs en Schriftgeleerden waren wel blij toen Hij ging. Maar als Christus Zich terug trekt, dan is de godsdienst leeg en hol, waardeloos geworden. Alleen de ware Godsvreze geeft een zoete inhoud aan het geloof.

Zij die in het middelpunt waren, farizeeërs en Schriftgeleerden, blijken onverbeterlijk, en Christus gaat heen naar de rand. Gelukkig wel, want het zou zomaar kunnen zijn dat er hier een mens zit die zegt: “Ik zit ook aan de rand. Ik kan met de opgepoetste godsdienst niet meer mee doen, want ik ben veel slechter, ik ben de slechtste van alle mensenkinderen”. Dan is het de Heere Jezus die daar aan de rand de Kananese vrouw heeft opgezocht. En dan is het de Heere nog altijd, tot op de dag van vandaag, Die tot aan het einde der aarde gaat, om daar dat volk, dat hopeloos verloren ligt, op te rapen uit het modderig slijk en op een rots te zetten.

Weet je, ik las bij Spurgeon dit, Spurgeon zegt: “Laat ons altijd het veld tot aan het uiterst einde beploegen”. Ook die hoekjes die je zo gauw zou overslaan. Nee, tot aan het uiterst einde en ons geslacht tot aan de uiterste grens van onze omgeving dienen. Jazeker! Want de prediking van het Evangelie is juist vol van hoop voor hopelozen. Nou, zeg je, daar is weinig van waar, want moet je eens kijken in de tekst. “En Jezus van daar gaande”. Weg gegaan bij die farizeeërs en Schriftgeleerden vandaan. Vertrok naar de delen van Tyrus en Sidon. Goed kijken dat dat er staat, naar de delen van Tyrus en Sidon. Christus is niet naar Tyrus en Sidon zelf gegaan. Want er staat in Matthéüs 11 vers 21 en 22 geschreven, als de Heere Jezus zegt: “Wee u, Gorazim, wee u, Bethsaïda, want zo in Tyrus en Sidon de krachten geschied waren die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben. Doch Ik zeg u, het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag des oordeels dan ulieden”. Wat bedoelt de Heere daar mee, als dat er staat? Wel, dat in Tyrus en Sidon de krachten van genade niet geschied zijn. De Heere heeft in Tyrus en Sidon geen werk verricht. Die steden heeft hij aan zichzelf overgelaten. En daarom zal het die steden in de dag van het oordeel verdragelijker zijn dan al die steden en plaatsen, al die mensenlevens, waar de Heere wel zoveel ten koste aan heeft gelegd. De weg geweten en niet bewandeld, ge zult met vele slagen geslagen worden. Maar daarom staat hier: “Hij vertrok naar de delen

van Tyrus en Sidon". Dat is die streek, dat gebied, die provincie-omgeving. En daar komt Hij.

En wat gebeurt er? En zie, een Kananese vrouw uit die landpalen komende, riep tot Hem, zeggende... En we hebben allemaal een beetje remonstrants bloed in ons, en dat remonstrantse bloed zegt: "Zie je wel, je moet dus komen. Het moet dus. Het staat er". Er staat: "En zie, een Kananese vrouw uit die landpalen, komende". Dat mens is in beweging gekomen en ze is naar Jezus gegaan. Zie je wel. Dus die opwekkings-predikers hebben gelijk, als ze tegen ons zeggen: "Je moet naar Jezus komen". Het staat hier toch!

Ja, als je het simplistisch leest, dan staat het er wel. Maar zul je altijd het verband van de Schrift zien te bewaren.

Er staat: "En Jezus van daar gaande, vertrok naar de delen van Tyrus en Sydon". Jezus van daar gaande. En terwijl Hij komt tot die Kananese vrouw, komt tot zij tot Hem. Weet je wat dat betekent? De oorzaak is Christus. Hij is tot haar gekomen. En op Zijn komen kwam zij tot Hem. Het is niet voor niets dat er in het Woord staat, dat het de Heere behaagt om door de dwaasheid der prediking te bekeren die geloven. Dat behaagt de Heere, de dwaasheid der prediking. Want wat gebeurt er nu in de dwaasheid der prediking? Dan is het de Heere Zelf die tot u, tot jou en tot mij komt. De Heere treedt toe met Zijn Woord van recht en genade. De Heere is het Die bemoeienis met u houdt. En heeft nu dat Woord in uw leven zoveel kracht mogen doen dat u in beweging moest komen? Dat je van je zondeplaats moest opstaan. Dat je in beweging kwam op Hem aan. Dat je van je plaatsje moest komen en voor Hem in het stof van de vernedering moest neer vallen. Want dat is het wat hier gebeurt met deze vrouw. Dat is het. Op het komen van Christus komt zij tot Hem. En dat is het.

Kijk, er staat natuurlijk in het Woord: "Werkt uwzelves zaligheid met vreze en beven, want het is God Die in u werkt, beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen". Daar heb je nu die twee kanten. Weet je wat zalig worden is? Dat is een werk van 200%. 100% verantwoordelijkheid van de mens. Dan is het onmogelijk. Of niet? En 100% genade-arbeid Gods. En die 100% genade-arbeid Gods maakt het dat die 100% verantwoordelijkheid van de mens betracht mag worden tot Zijn eer. Het is de Heere Zelf Die ze op haalt uit hun zonden en duistere plaats. Hij is het Zelf Die je brengt tot aan Zijn voeten.

En zie! En zie! Alsof de schrijver, ja, de Heilige Geest Zelf wil zeggen: "Let goed op, hier gebeurt iets opmerkelijks. Hier gebeurt iets dat geen mens zou verwachten".

En zie. Ja, wie had dat gedacht, dat een Kananese vrouw tot Hem zou komen? Wie had dat gedacht, dat er tot op de dag van vandaag nog een zondaar door God tot God bekeerd zou worden. Zie hier hoe het bij de Heere vandaan ligt, hoe groot het wonder van genade is, dat de almachtige, hemelse, eeuwige God ons aller aandacht wil vestigen op dat ene kleine mensje, die Kananese vrouw.

Waarom toch? Waarom wordt ons aller aandacht daar op gevestigd? Omdat er in het leven van dat mensje de genade Gods verheerlijkt geworden is op een bijzondere manier. Als de Heere zegt "En zie", dan moeten we niet op die vrouw letten, maar dan moeten we op het werk Gods in haar leven letten. En zie!

Is dat ook al in je leven zo? Dat er gezegd kan worden: "En zie"? Dat je weleens een keer, op een verjaardag ofzo, mag vertellen: "Hoort wat mij God deed ondervinden, wat Hij gedaan heeft aan mijn geest". Mag je al weleens een keer verhalen van het grote wonder, dat die almachtige God naar zo'n klein, onbeduidend mensenkind als dat u en ik zijn, heeft omgezien? Is er in je leven al iets gebeurd waar je van gewagen mag? Is je leven al getekend geworden, gekleurd geworden door het werk des Heeren?

En zie, een Kananese vrouw. Een heidin! En de Heere God is het Die gezegd had dat heel Kanaän sterven moest. Vervloekt zij Kanaän, had de Heere gezegd. En toen het volk van Israël in Kanaän gekomen was, ze moesten al die heidenvolken uitroeien. Maar ja, daar heeft Israël een fout gemaakt. Daar heeft Israël Gods gebod overtreden. Daar hebben ze heidenen laten leven. En weet je wat ze tegen die heidenen gezegd hebben? "Weet je wat we doen? Jullie daar en wij hier. Jullie je afgod en wij onze God. En we laten elkaar gewoon met rust". En die heidenen hebben gezegd: "Dat is best. Dat zullen we doen". En in Kanaän woonden heidenen en Jood samen. Het lijkt de kerk van Nederland wel. Een beetje water bij de wijn. Een beetje doen. Een beetje laten. Een beetje verdragen maken om het met elkaar uit te houden. Ja, je moet toch wat in deze tijd! Hoe houd je anders de jeugd bij de kerk? Hoe houd je het anders recht in een wereld die steeds verder bij de kerk en bij Gods Woord vandaan leeft? Je moet wel.

De Heere had gezegd: "Heel dat heidendom moet uitgeroeid worden, want God wil het alleen wezen". In uw leven, in uw kerk, in heel uw bestaan. Hij wil het alleen wezen. Er is geen ruimte voor de afgoden. Ge kunt niet God dienen en de Mammon. Nee, het is onmogelijk!

Maar nu..., en als je dat gaat bestuderen, mensen, en je komt tot die zaak, dan wordt dat wel zo'n onbegrijpelijk wonder. De Heere had gezegd: "Vervloekt zij Kanaän". Ze moeten uitgeroeid worden.

Dus dit mensje had geen recht van leven. Ze had allang uitgeroeid moeten zijn. Haar voorgeslacht had vermoord moeten worden. Ze had geen eens geboren mogen zijn. Haar bestaan had er nooit mogen zijn. En nu komt deze Kananese vrouw, een ter dood veroordeelde, zonder bestaansrechten, die komt tevoorschijn.

Ben je zo ook al eens een keer tevoorschijn gekomen? Als een mens zonder bestaansrecht. Als een ter dood veroordeelde. Ja, zeg je, dat is gebeurd in mijn leven. Hoe is dat gegaan? Wel, niet: vervloekt zij Kanaän. Maar ik moest daar mijn eigen naam invullen. Vervloekt zijt gij, want gij hebt gezondigd. Het aardrijk is om uwentwil vervloekt. En de ziel die zondigt, zal sterven. Mensen, wat is er in mijn leven open gegaan, zeg je, toen ik terug gedreven werd naar dat verloren Paradijs. Toen ik daar rond moest kijken, hoe wij God hebben verlaten, hoe we zijn gebod hebben overtreden, hoe we Zijn heerlijke arbeid teniet hebben gedaan, hoe we daar de keuze gemaakt hebben voor de duivel, hoe we die te voet zijn gevallen en hoe ik daar de vloek van de dood en van de hel over mezelf heen gehaald.

Of ben je nog zo'n mens die heimelijk bij zichzelf denkt: "Had God dat niet beter kunnen voorkomen dan? Dan waren we van al die ellende verlost geweest". Is het uw schuld of is het Gods schuld?

En zie! Let er op wat voor mens hier voor de dag komt. Een Kanaänitische. Een ter dood veroordeelde. Een rechteloze. Want dat zie je trouwens ook in d'r gebed, dat ze niet alleen een rechteloze was in het oog des Heeren, maar dat ze ook in eigen beleving een rechteloos mens geworden is. Dat zie je zo in d'r gebed.

Uit die landpalen komende, riep tot Hem. En het is net of je het voor je ziet. Je ziet ze rennen. D'r haren wapperen in de wind, en d'r kleed wappert om d'r heen. Ze heeft haast. Waarom heeft ze haast? Omdat er een zielszaak op d'r hart gebonden ligt die opgelost moet worden.

Weet je wat wij voor mensen zijn? We doen natuurlijk een duur pak aan, en dan gaan we met de handen over elkaar in een stoel zitten, en zeggen we: "Ja, een mens zou bekeerd moeten worden. Het zal aan deze kant van het graf gekend moeten worden". Ja, dat kan geen mens ontkennen. Dat is allemaal waar. Maar, mensen, als het nood wordt in je leven...! Als dat een nood wordt die opgebonden is...! Als dat een onhoudbare nood wordt, dan ga je met die vrouw mee rennen. Dan wordt er haast geboren in je leven, want dan moet het heden opgelost worden. Dan ben je toch je leven niet zeker! Want voor zulke zielen, die de nood krijgen opgebonden, is het de dood die ze in het aangezicht grijnst en is het de eeuwige ondergang die ze weleens bezet houdt en die ze in d'r dromen weleens

beangst doen zijn. Ik lag gekneld in banden van de dood, zingt de psalmist, en de angst der hel deed mij alle troost missen. Ja, mensen, als dat een Godswerk is... Want de ellende staat nooit op zichzelf. Als dat een Godswerk is, dan wordt er zo'n haast geboren.

En voordat ze bij Hem is, doet ze d'r mond al open. Ze wacht niet totdat ze vlakbij Hem is, en dan zegt: "Moet U eens luisteren, Heere Jezus, ik had u wat te vragen. Zou het misschien mogelijk wezen?" Zo iets. Nee, in der haast roept ze tot Hem. En wat roept ze? "Heere, Gij Zone Davids..." Geloof je dat ook? Natuurlijk, de drie-enige God is God. O ja? Is dat zo natuurlijk? Je belijdt het wel, maar beleef je het ook? Beleef je dat nu ook? Het is een heidin! Wat wist ze nu van de ware God van Israël? Kun je zien dat het Geesteswerk is. Want wat laat de Geest je verstaan in het diepst van je ziel, als Hij met je aan het werk gaat? Die tot God komt, moet geloven dat Hij is, en een Beloner is dergenen die Hem zoeken.

Wat had de Heilige Geest een vastigheid in d'r leven gelegd. Dwars door al d'r onvastheid heen. Een vastheid! Deze vastheid: Hij is God, en Hij alleen kan mij helpen.

En wat zegt ze? "Heere, Gij Zone Davids, Gij, de beloofde Messias, Die uit de afgehouden tronk van Isaï zou voortkomen, ontferm U mijner". Ze zegt niet: "U moet naar mij luisteren, want ik heb U een zaak te melden. En U zegt in Uw Woord: "Die nood heeft, die wordt door Mij uitgeholpen". Ik heb nood, dus nu heb ik er recht op dat U helpt". Dat is er niet bij. Er is een smeekbede: "Ontferm U". Weet je wat ze doet? Ze legt alles aan de andere kant neer. Ze is zelf een mens die het niet waardig is om geholpen te worden, maar ze smeekt om ontferming en om genade.

"Ontferm U mijner. Mijn dochter is deerlijk van de duivel bezeten".

Tjoh, zeg je, dat valt ook tegen. We hadden toch gedacht dat dat mens met d'r eigen zielestaat in de knoei lag. Dat ze over zichzelf in de war zat. Nu blijkt alleen dat d'r dochter ziek is. Tjoh, dat valt ook tegen.

Zou het tegenvallen? Of zou het dubbel meevallen wat ze hier bidt? Weet je wat ze zegt? "Mijn dochter is deerlijk van de duivel bezeten". En even daarvoor zegt ze: "Ontferm U mijner". Ze zegt niet: "Ontferm U over mijn dochter, want ze is van de duivel bezeten". De nood van haar dochter is haar nood geworden.

Ja, zeg je, dat was een ziekte in die tijd. Dan kregen ze toevallen enzo. En de duivel wierp ze in het vuur en in het water, en van alles en nog wat.

Wacht even, het is het Woord, het eeuwig blijvende Woord van God. "Mijn dochter is deerlijk van de duivel bezeten". Weet je wat ik geloof wat dat mensje beleefd heeft? Dat geloof ik toch! "Kan een onreine

een reine geven?" In het bezeten van de duivel zijn van haar dochter, heeft ze d'r eigen beeld terug gezien. Het bezeten zijn van haar dochter was ook haar natuurstaat. Ze was ontdekt geworden wie ze nu waren. Ze had toch ook kunnen zeggen: "Mijn dochter heeft toevallen. Ik weet niet, is het psychisch, is het lichamelijk? Wat zou er aan de hand wezen?" Nee, ze heeft een oog gekregen voor de werkelijkheid: "Ontferm U mijner, mijn dochter is deerlijk van de duivel bezeten". En d'r dochter haar nood is op haar ziel gebonden geworden en doet haar smeken, roepen, zuchten tot God.

Nou, hoe ver gaat nu je nood, mensen? Heb je die ontdekking al in je leven gedaan, dat je ook van onreinen geboren bent? Dat je vader en je moeder onrein geweest zijn, en van de duivel bezeten zijn van zichzelf, vanwege onze diepe val in Adam. Ja, zo is het toch?! Er achter gekomen dat dat je staat en je stand voor God is. Een prooi van satan te zijn, en je er niet uit los te kunnen maken. Want wat die vrouw ook deed en wat die dochter ook deed, ze konden haar van die bezetenheid niet verlossen.

Ben je daar al achter gekomen? Heb je dat al in je kinderen terug gezien, mensen? Dat aangrijpende beeld. Niet alleen dat je zegt: "Ach, kijk, dat heeft hij van mij, zeg, dat kan je zo zien". Maar dat er meer is. Dat je zegt: "Het is net zo'n geval-len schepsel als ik ben, en het heeft datzelfde van node, dat de Heere ingrijpt in zijn leven en Zijn genade-arbeid doet".

En nu het vreselijke van de theologie van onze dagen.

Daar komt die vrouw aan en die klaagt d'r nood: "Ontferm U mijner, mijn dochter is van de duivel bezeten". En weet je wat de theologie van onze dagen zegt? Die zegt: "Mens, dat heb je niet van je zelf. Nee, anders was je wel thuis gebleven. Dan was je wel naar een dokter gegaan, naar een ziekenhuis, of naar een inrichting ergens, om haar daar te laten behandelen. Nee, God is in je aan het werk. Je bent in beweging gekomen, op de Heere Jezus aan. Weet je wat we doen? We leggen je de handen op. Dat heb je niet van jezelf, dus het komt best in orde, het komt best voor elkaar. Ga maar gerust naar huis, je nood is opgelost". Dat zijn de medicijnmeesters van vandaag. Of niet? Hoe snel worden niet de handen opgelegd. Een beetje ellendekennis. Een beetje beleving van je staat voor God. Het wordt al genoeg geacht om Thuis te komen. "Ja, het was toch wel een mens die er aan ontdekt geworden is wie hij is". Wacht even! Als dat vrouwtje nu zo behandeld zou zijn, en ze was naar huis gegaan, wat had ze in haar woonkamer aangetroffen? Een genezen dochter? Nee, vergeet het maar. Ze was nog net zo van die duivel bezeten als vóór die tijd. Dat had helemaal niets uit gehaald. Al die verzachtende, zalvende woorden van die valse profeten van toen en

van nu. Het haalt niets uit. Er zal een Godswonder in het leven moeten gebeuren! En weet je wat dat Godswonder is? Dat gaat straks klinken. De vrijspraak bij de Hemel van-daan. Dát is noodzakelijk in ons aller leven.

Heere, Gij Zone Davids. Zo klaagt ze Hem na. En dan zeggen ze tegenwoordig: "Tjonge, tjonge, nee, harde pastorale zorg moet je niet doen, hoor. Je moet de mensen er bij zien te houden". En wat gaat de Heere Jezus doen? Die slaat haar weg. Hoe dan? "Doch Hij antwoordde haar niet één woord". Hij slaat haar weg.

Maar nu gaat dat mensje in d'r gedrag laten zien, dat als Hij straks haar een hond noemt, dat dat waar is. Want weet je wat een hond doet? Kohlbrugge zegt: "Dat is het meest trouwe schepsel. Als je hem slaat, komt hij terug". Dat doet een hond. En dat doet deze vrouw hier ook.

En Hij antwoordde haar niet één woord. Die Heere Jezus, Wiens woorden een en al geest en leven zijn. Al had Hij maar één woordje tot haar gesproken. Maar Hij spreekt niet één woord. Er is stilte. Totale stilte. Hij keurt haar niet eens een blik waardig. Hij keurt haar geen woord waardig. Hij laat haar over. Ja, zo is het toch! Zo zien wij dat. Had het een wonder geweest als dat mensje was omgekeerd en maar moedeloos naar huis was gelopen, met hangende schouders! "Nou ja, dit was mijn laatste strohalm, nu is alles voorbij, nu heb ik helemaal niets meer".

En dan wordt het nog erger. Zijn discipelen tot Hem komende, baden Hem, zeggende: "Laat haar van u, want ze roept ons na". O ja, die hebben er in hun hoogmoed ook nog last van dat ze naroept. Maar ze hadden één ding niet in de gaten. Ze zeggen: "Ze roept ons na". Dat is helemaal niet waar. Ze riep alleen Hem na. Ze riep die discipelen helemaal niet na. Wat had ze nu met die discipelen van node? Wat had ze daar nu van te verwachten? Dat waren net zulke mensen als haar. Die konden haar toch ook niets geven! Ze riep alleen de Heere Jezus na. Zo is het dan met die discipelen, dat ze daar ook nog beschaamd mee uit moeten gaan komen. Want dan gaat de Heere Jezus tot de discipelen spreken.

Maar Hij antwoordende, zeide: "Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls". En daar staat die vrouw. Ja, ze is verloren. Dat weet ze. D'r dochter is verloren. Maar ze behoort niet tot het huis Israëls. En die zwijgende Jezus Die een sprekende Jezus wordt, wordt een afwijzende Jezus. Over haar hoofd heen spreekt Hij Zijn discipelen aan. Het is niet voor haar. "Ik ben niet gezonden, dan voor de verloren schapen van het huis Israëls". Ben je ook zo'n mens die het onwaardig is om genade te ontvangen? Heeft het Woord vanaf de kansel je al weleens een keer veroordeeld in

plaats van vertroost? Je dacht dat je al aardig wat ontdekking had opgedaan en dat je er onderhand rijp voor was om de genade te ontvangen. En je had gebeden: "Mag er een woordje voor mij bij wezen". En het enige wat je te horen kreeg: "Het is niet voor jou, het is niet voor jou". Wat heb je toen gedaan? De wereld in getrokken en gezegd: "Ach, nou ja, mensen, als ik verkoren ben, dan komt het heus wel terecht. We zien het wel. Laat maar gaan"? Of heeft het je vaster gehecht aan de genadetroon? Want deze Heere Jezus Die afwijzend over haar spreekt tegen Zijn discipelen, Die wordt door haar in dubbele mate opgezocht. Want er staat: "En zij kwam en aanbad Hem, zeggende: "Heere, help mij". En nu goed opletten, want daar zit een kernzaak. Weet je wat het is? Wij zijn mensen, wij willen zo graag rekenen met de besluiten Gods. Als ik maar wist dat ik verkoren ben. Als ik maar wist dat ik onder die genade-arbeid lag. Als ik maar wist dat mijn ontdekking genoeg was. Als ik maar eens wist... Weet ik het wat je allemaal wilt weten. Maar deze vrouw wist niets en ze begeert ook niets te weten. Ze laat de Heere vrij in Zijn soevereiniteit. Ze laat de Heere gaan in Zijn almachtigheid. Maar één ding weet ze wel: zonder Zijn hulp is ze gans verloren. En dat is het enige wat ze nog uitklaagt: "Heere, help mij". Heb je dat gebed bij je als je op de fiets zit naar de supermarkt, of op je werk, of zo-maar. Weet ik het waar. Is dat het gebed wat je bij je hebt? Dat je in de besluiten Gods niet meer kunt in zien. Dat je het eigenlijk allemaal niet meer weet. Maar dat je maar één ding nog weet: Zijn hulp is van node wil het nog goed met mij komen.

Heere, help mij, roept ze Hem na. Dat is haar klacht. Daar heeft ze die afwijzing van Zijn zwijgen gehoord. Daar heeft ze gehoord dat Hij tot Zijn discipelen sprak: "Ik ben alleen maar gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls, en niet tot haar". Daar heeft ze alleen nog maar afwijzingen gehad. Alleen nog maar tegenslagen. Maar die tegenslagen hebben haar vaster doen hechten aan de troon van de Goddelijke genade. Die hebben haar temeer doen zuchten en hunkeren naar de verlossing van één kant. En dan weer... Hoe vreselijk, zouden wij zeggen. Maar hoe Goddelijk wijs. Hoe rein, hoe groot.

Doch Hij antwoordende en zeide: "Het is niet betamelijk. Het past niet. Het is ongehoord om dat te doen. Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen en de hondekens voor te werpen".

Je zegt: "Ik wil alles wezen, maar een hond! Een hond genoemd te worden. Het is toch verschrikkelijk. Wij zijn toch nette kerkmensen, en dan met een hond vergeleken te worden. Ook dat nog. Dan ben ik iemand die er toch om vraagt, om de genade... Het staat toch in het Woord! Vraag toch. En dan word je zo terecht gezet. Dan word

je zo te kijk gezet voor iedereen. Wie weet wie daar omheen gestaan heeft". Je zegt: "Dat weten we niet". En toch weten we het wel. We staan er allemaal omheen vanmorgen. We staan allemaal mee te kijken. En voor ons aller oog en oor wordt die vrouw voor een hond uitgemaakt. Wat gebeurt er nu bij je? Je zegt: "Ik ben blij dat ik er niet zit. Ik ben blij dat ik het niet ben. Je zal maar een hond genoemd worden". Of vind je het ook al niet erg meer om voor een hond uitgemaakt te worden? Je bent geen kind, al ben je op de erve van het verbond. Maar je bent een hond. Het is niet betamelijk, zegt de Heere Jezus, om het brood van de kinderen te nemen en de hondedekens voor te werpen.

Ja, mensen, helaas, zouden wij zeggen. Kom nu maar van je knieën. Kom maar overeind. Ga maar naar huis. Misschien is er nog een arts ergens die nog een of ander paardenmiddel heeft en je dochter nog wat kan genezen. Het is voorbij. Het is gebeurd met je.

Is zalig worden al een keer onmogelijk voor je geworden? Onmogelijk! En al je medicijnen waren werkeloos. Je opknappen hielp niet. Je wetsoverweging hielp niet. Je kerkgang ging tegen je getuigen. Je vroomheid klaagde je aan omdat je hart zo bedorven is. Van buiten wel een witgepleisterd graf, maar vanbinnen een en al dood en verderf. Zoiets. Wat heb je toen gedaan? De handdoek in de ring gegooid en gezegd: "Nou ja, mensen, nu kan ik er ook niets meer aan doen, het is over". Al je hoop je gans ontvallen, en niemand zorgde voor je ziel. Of heeft je dat nu vaster gehecht aan die Heere? Heeft je dat nu meer doen bukken in het stof van de verootmoediging? Heeft je dat nu meer doen hangen aan de Goddelijke genade?

Ik heb het in het begin al gezegd: dat mensje werd door de Heilige Geest aangeraakt en wakker gemaakt en op gang gebracht. Dat kun je hier weer zien. Want die Heilige Geest houdt haar daar. Weet je wat haar vlees wou? Zal ik je dat eens vertellen. Haar vlees wou in opstand komen: "Wie denkt U wel niet dat U bent, om mij, een geciviliseerde vrouw, een hond te noemen". Dat wou d'r vlees. Maar de Heilige Geest hield haar klein, hield haar naar beneden, hield haar aan Jezus' voeten, en eens geworden met het Goddelijke, rechtvaardige oordeel. Ge kunt in eeuwigheid niet zalig worden, zegt de Heere in Zijn Woord over ons, vanwege ons bestaan voor Hem.

En heeft nu het "amen" al eens in je ziel geklonken? Amen, Heere, het is recht wat Gij spreekt. Voor dezulken is het niet afgelopen, nee, voor dezulken zal het einde heerlijk wezen.

Maar laten we eerst nog een versje zingen uit Psalm 31 het 7^e en 15^e vers.

*Bewijs, o HEER', Uw mededogen;
Verhoed mijn ondergang;
Ik ben beklemd en bang;
Het zwaar verdriet doorknaagt mijn ogen;
Het doet mijn ziel bezwijken,
En 's lichaams krachten wijken.*

*Hoe groot is 't goed dat Gij zult geven
Hem wiens oprechte geest
Op U vertrouwt, U vreest!
Hoe groot is 't heil dat G' in dit leven,
Ver boven beed' en wensen,
Reeds wrocht voor 't oog der mensen!*

Hij had gezwezen, Hij had haar afgewezen. En aan Zijn voeten ligt een vrouw, gebeukt aan alle kanten. Als er nog een graat hoop en verwachting in haarzelf was, nu niet meer. Maar nu zie je wat de Heilige Geest doet. Want weet je wat er in 't leven van een mens gebeurt als Gods Heilige Geest gaat werken? Dan worden we terug geleid naar het Woord. Het Woord alleen. Het is door Woord en Geest dat de Heere bekeert die in Hem geloven. Want het staat er. En zij zeide: "Ja, Heere". Daar ligt ze aan Zijn voeten, ze is een hond genoemd. En ze zegt: "Ja". Weet je wat ze zegt? "Uw vonnis is gans rechtvaardig". Ja, ik ben een hond. Ze erkent daar haar staat voor God. Ze is het eens met Zijn rechtvaardig oordeel. De opstand is gebroken. In ootmoed terneer gelegen. "Ja, ik ben een hond". Maar er staat: "Ja, Heere, ik ben een wel een hond, maar U blijft Heere, en daarmee blijft U de Almachtige en de God Die krachten heeft om zelfs zo'n arme hond als ik te helpen. Al ben geen verloren schaap van het huis Israëls. Al ben ik geen verloren schaap meer uit het heidendom. (Dat willen we ook nog wel wezen). Maar al ben ik een hond gelijk, U bent nog altijd Heere. Jazeker! En ik roep U aan". Waarmee? Waarmee? Ze zegt niet meer: "Help mij". Ze zegt niet meer, waarmee ze begonnen is: "Ontferm U mijner". Ze klaagt niet meer haar nood: "Mijn dochter is deerlijk van de duivel bezeten". Ze roept Hem nu aan met Zijn eigen Woord, want ze zegt: "Ja, Heere, doch ook de hondkens eten ook van de brokskens die er vallen van de tafel hunner heren".

Dit, mensen, dit is de kracht van het ware geloof. En dit, de Christus aanspreken op Zijn eigen woord, dat is een gebed wat de eeuwige God in eeuwigheid niet zal en niet kan afwijzen. Want God is het Die niet liegen kan. Zo is het toch! Hoe kan de Heere tegen Zijn eigen Woord in gaan? Dat is de onmogelijkste onmogelijkheid. Dat is nog

veel onmogelijker dan dat wij onszelf zouden kunnen redden van het graf. Nee, de Heere is het Die altijd Zijn eigen Woord zal handhaven. Doch, doch! Ja, de kanttekeningen zeggen "want". Maar we zouden ook kunnen zeggen: Hier ligt een scharnier. Hier ligt dat heerlijk geloofsmaar. Hier ligt de omslag. Ze heeft in de afwijzende woorden van de Borg grond gevonden voor d'r gebed. Doch ook de hondekens eten van de brokskens die er vallen van de tafel hunner heren. En weet je, dat heb ik al eens va-ker tegen u gezegd, dat oude gezegde, dichtbij de grond, dat is ook dichtbij het verbond.

Weet je wat geldt voor zo'n mens in het stof van de verootmoediging? Weet je wat daar voor geldt? Voor zo eentje is een kruimeltje een feestmaaltijd. Dat is het eigenlijk. En een kruimeltje van de overgeschoten brokjes van de geestelijke weldadigheden van de Verbondsgod zouden voor dit mensje een heerlijk feestmaal wezen.

Dat is waar, zegt ze, ik ben een hond. Ik ben niets waardig. Maar er vallen brokjes van de tafel van hun heren. En dat is zo'n wonder. Daar moet ik ook nog even op wijzen. Van de tafel "hunner" heren. Bezittend. Die hondjes hebben een Eigenaar. God is haar Eigenaar. God heeft krachtens de schepping recht op haar. Ze is Zijn maaksel. En daarom zegt ze: "Hunner heren".

Ben je ook al zo'n mens? Ik ben Uw schepsel. Heere, mag ik ook een kruimeltje eten, een brokje eten? Ik een heiden. Daar kom ik nooit meer bovenuit. Maar tilt U mij op.

Ja, ze was er mee tevreden, als ze daar in die stoffigheid daar onder die tafel een kruimeltje had gekregen. Dan was ze meer dan tevreden geweest. Dan had ze het wonder niet op gekund, in eeuwigheid niet. Maar nu gaat er een groter wonder gebeuren. Eindelijk gaat de Heere Christus Zich in Zijn barmhartigheid tonen die Hij ingehouden heeft. Ik moest zo denken als je dit ziet, aan Jozef die zich voor zijn broeders verbergt. En weet u het hoeveel moeite het hem kost om zijn milddadigheid in te houden en zich als een harde heer tegenover zijn broeders op te stellen? En eindelijk is daar dan het moment aangebroken dat het open mag gaan en dat de liefde kan gaan stromen. En die broers mochten delen in de volle voorraadschuren van dat Egypteland.

Nu Christus hier, Goddelijk, majesteitelijk, Hij zet hier de poorten van zijn genade wijd voor haar open. Die ingehouden genade gaat nu stromen met zulke krachtige stromen. Het heeft haar overstelpt, mensen, Ze is er in verdronken. Ze is omgekomen in de liefde Gods. En dat is noodzakelijk.

De wet is de tuchtmeester tot Christus. Maar wat verbreekt het hart van een mens? Het is de liefde Gods in Christus. Die verbreekt. En die liefde wordt haar hier in zo'n rijke mate mee gedeeld.

Toen antwoordde Jezus en zeide tot haar: “O vrouw...” Moet je na- gaan, een minuut tevoren had Hij haar nog hond genoemd. Nu is ze vrouw. Aan Jezus’ voeten word je weer mens. Zo moet ik het maar samenvatten. Aan Jezus’ voeten word je weer mens. Aan Jezus’ voeten en door de toeschikking van de genade Gods, van de ge- rechtigheid Gods in Christus, word je weer schepsel voor God. Zo is het eigenlijk.

Asaf klaagt: “Ik ben een groot beest bij U”. Ja, voor Gods aangezicht ga je jezelf als een beest leren kennen. En beesten worden door God, door Zijn genade, om Jezus wil, tot mensen gemaakt.

O vrouw. Daar ligt ze dan. Zullen de mensen niet verwonderd heb- ben gekeken? Ben je ook verwonderd over die genade, dat honden weer mensen worden, en dat mensen die geen rechten hebben, die geen eens recht van leven hebben, zo’n Kanaänietische, dat die hier eeuwig leven krijgen toegeschikt.

Groot is uw geloof. Waarom was haar geloof groot? Omdat ze zelf zo klein was dat het niets meer was. Daarom was haar geloof groot. Weet je wat een groot geloof is? Dat dicht bij de Heere Jezus blijft. Dat is een groot geloof. En dat prijst Hij in haar, want in een groot geloof wordt Hij het meeste verheerlijkt.

Hebt gij een groot geloof? Je hebt van die mensen, ook vandaag de dag, die menen dat ze heel veel weten. Die hebben het over inlei- ding. Die hebben het over doorleiding. Ja, die hebben het over toe- leiding. En ze kunnen van alles vertellen, hele stukken. En dat moet je kennen. En dat moet je meemaken. En dat moet je beleven, enzo. Dat! Maar indien ge een geloof had als een mosterdzaadje, zegt de Heere. Dat is zowat niet te zien. Ge zoudt tot die berg zeggen: “Wordt opgeheven en in de zee geworpen”, het zal u geschieden. Geloof als een mosterdzaadje. Nou, dat geloof ik, dat die vrouw geloof had als een mosterdzaadje. Zo groot. Mensen, wat is dat groot. Wat is dat eeuwig groot. Als er een graat geloof in het harte wordt uitgestort. Groot is uw geloof. Waarom is d’r geloof zo groot? Omdat ze zich vast mag klemmen aan het naakte Woord van God. Daarin lijkt deze heidin zo op die aartsvader Jakob. “Ik laat U niet gaan, tenzij dat Gij mij zegent”. En Jakob werd aan de heup gesla- gen en hij viel, en hij klemde zich met de armen van het geloof vast aan die Man met Wie hij worstelde. Gij hebt u vorstelijk gedragen. En de zon rees hem op als hij door Pniël gegaan was. En ze heeft zich vorstelijk gedragen, en zinkende, alle grond uit haar eigen be- staan weg genomen, valt ze met de armen van het geloof deze Christus om de hals.

En het is deze Christus Die ook voor heidinnen en voor heidenen tot op de dag van vandaag genade en heerlijkheid heeft weg te schen-

ken, omdat Hij het is Die aan het vloekhout der schande in het uiterste alles missen moest, de gevoelige inwerking van Zijn Vader, de liefde-arbeid enzo. Hij moest alles missen. Hij kwam alles tekort. En daar heeft Hij Zich dood geliefd voor heidenen, voor honden, voor beesten, om ze te maken tot schepselen, om straks met Hem te regeren tot in alle eeuwigheid.

Aan Zijn troon gebracht. En Hij zegt het: “U geschiede gelijk gij wilt”. Je zegt: “Dat is mooi, want ik heb ook nog een verlanglijst. Ik wil ook zo’n hoop. Dat is dan mooi, dan kan je doen wat je wilt. Vragen wat je wilt. Het gebeurt zeker”.

Wacht even. Wacht even. Weet je wat er in het geloof gebeurt? Nu wordt mijn wil verslonden in Gods wil. En dan ga ik willen wat God behaagt. En alles wat God behaagt, dat zal geschieden. U geschiede gelijk gij wilt, omdat Ik het ook wil. Dat is het eigenlijk.

Wat is nu je begeren, mensen? Ik heb er zo’n last, zeg je, dat ik voor Gods aangezicht zo onrechtvaardig leef. Ik zou wel terug gebracht willen worden tot mijn Schepper. Ik zou wel Gode ter ere willen leven. Ik zou de zonden wel kwijt willen wezen. Ik zou Jezus wel willen zien. Ik zou genade wel toegepast willen hebben aan mijn hart.

Waarom zou je dat willen? Want dan ga je onderhand wel naar de hemel? Nee, nee, dan komt God weer aan Zijn eer. Zul je aanhouden aan de troon der genade?! Want de Heere geeft mildelijk die Hem smeken. Opent uwe mond, eist van Mij vrijmoedig, op Mijn trouwverbond, al wat u ontbreekt, schenk ik, zo gij het smeekt, mild en overvloedig.

Dat is hier gebeurd. U geschiede gelijk gij wilt. Die vrouw is opgestaan en ze dacht: “Thuis zit een gezonde dochter”. Dat geloofde ze. Ze ging niet eens kijken thuis of het wel waar was. Kom nou! Dat geloofde ze. Mensen, als het Woord des Heeren met zoveel kracht in je leven geschiedt, als het van de Hemel Zelf komt, dat ligt vast! Als de Heere je opzoekt in Zijn genade, dan is geen twijfel mogelijk. Ja, ons hart is twijfelmoedig, maar het geloof is zekerheid in zichzelf. Het geloof ligt vast. U geschiede gelijk gij wilt. Mensen, ze was verlost. God had haar welgedaan. Haar dochter werd gezond van diezelfde ure, staat er. Maar goed dat er geen valse profeten geweest zijn die haar in het begin van haar bidden al gestreeld hadden en gezegd hadden: “Het komt wel aardig terecht met je. Nog eventjes volhouden. Ga maar naar huis en de Heere zal je wel goed doen hoor”. Maar goed dat dat niet gebeurd is. Maar goed dat deze hemelse Medicijnmeester in Zijn wijsheid en in Zijn Goddelijkheid tot haar gesproken en gezwezen heeft. Hij heeft haar welgedaan.

Mensen, wat een wonder. Och, Heere, och, wierd mijn ziel door U gered. Toen hoorde God. En daarom, Hij is mijn liefde waardig.

En daar zat die moeder met d'r dochter in haar huisje, en die fari-
zeeërs en Schriftgeleerden in de tempel. Ze hadden Jezus er uit ge-
werkt, dus die tempel was geen tempel meer. Dat waren gewoon
een paar bakstenen. Maar dat simpele huisje daar, misschien maar
een plaggenhutje, van die Kanaänitische, dat was een tempel Gods.
Daar leefde er twee ter ere van Hem.

Is je huis ook al een tempel? Is je hart al een tempel Gods? Is er
ook al een danklied tot Zijn eer? Is er ook al een wonder in je leven
gebeurd? Heb je het woord van de Borg Zelf mogen horen: "Groot is
uw geloof. U geschiede gelijk gij wilt". Daar wordt God in verheerlijkt.
Daarin smaakt de ziel de zaligheid. Daarin is het leven, uit genade.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 86 : 5.

*Al de heid'nen, door Uw handen
Voortgebracht in alle landen,
Zullen tot U komen, Heer',
Bukken voor Uw aanschijn neer,
En Uw Naam ter ere leven;
Gij zijt groot en hoogverheven;
Gij doet duizend wonderheên;
Gij zijt God, ja, Gij alleen.*

Zegenbede.